

PRISTRANOST?

23. nedjelja kroz godinu, B

Kako lijepo i romantično zvuče neka izvješća iz apostolskih vremena! Eto: apostoli velikom silom čine čudesne znakove, silno ih mnoštvo nasljeđuje i po cijenu vlastitog života i mučeništva. Svi su bili sveti, nazivali su se braćom i sestrama, međusobno su se pomagali, nije bilo nikakvih razlika među njima. Kad tako nešto čuje, čovjeku dođe da usklikne: „Ljudi, ima li još uvijek možda negdje takav kraj? Idem odmah tamo!“

A onda, u današnjem drugom čitanju, „hladan tuš“. Evo što govori Jakov: „Vjeru Gospodina našega Isusa Krista slavnoga ne miješajte s pristranošću!“ O čemu se radi? Vjerojatno je na bogoslužnim sastancima došlo do nekih ružnih pojava. Jakov napominje kako se bogatom čovjeku „sa zlatnim prstenjem, u sjajnoj odjeći“ daje počasno mjesto, a siromahu posljednje. Doista zvuči nevjerojatno. Pa ovdje se radi o prvom naraštaju, o prvoj generaciji kršćana! Radi se o Jeruzalemskoj zajednici koju vodi Jakov, brat Gospodinov! Pa ipak. Ne svjedoči li nam i Pavao o neredima u Crkvi u Korintu, gdje su se bogataši opijali i razmetali, a siromasi stidjeli?

Doista, da se duboko zamislimo. Od samih početaka izuzetno je velika napast u Crkvi da se gleda na bogatstvo i ugled vjernika i da ih se po tome svrstava, što je osobito došlo do izražaja kad su prestali progoni. Crkva je tada dobivala na značenju, a crkveni su dostojanstvenici rado išli ruku pod ruku s carevima i njihovim službenicima, a to je često znalo biti i u kasnijoj povijesti Crkve. Kao da su zaboravili što dalje govori Jakov: „Čujte, braćo moja ljubljena: nije li Bog one koji su svijetu siromašni izabrao da budu bogataši u vjeri i baštinici Kraljevstva što ga je obećao onima koji ga ljube?“

No, hvala ti, Bože, uvijek je bilo u Crkvi onih koji su posebnu ljubav pokazivali upravo prema siromasima i prezrenima. Koliki li su se sveci posvetili upravo po služenju siromasima! Koliko li je redovničkih zajednica nastalo upravo sa svrhom služenja siromasima, napuštenima, bolesnima!

Ni mi danas ne bismo smjeli nikada zaboraviti da je Gospodin Isus došao donijeti radosnu vijest siromasima. Hvala Bogu, puno se dobra učinilo ovih zadnjih teških godina: i za izbjeglice i prognane, za školsku djecu. Toliki župnici zadivljujućom domišljatošću čine dobro tako da im „ne zna desnica, što čini ljevica“. Koliki laici su dali svoj veliki doprinos dobrovoljnim radom i prihvatom najpotrebnijih.

Međutim, napast pristranosti uvijek vreba. I nije lako uvijek biti pametan. Evo, npr. župnik koji nešto u ova nesklona vremena gradi ili obnavlja redovito je upućen na „donatore“. I onda se te ljude nužno drugačije tretira, „gleda im se kroz prste“, postaju nekako prvi u župi, iako je blago rečeno sumnjih vačin na koji je on došao do svog kapitala. Kao da poneko, darujući Crkvu, osim novca želi oprati i svoju savjest! Ili, drugi primjer, znamo da je važno uključiti se u društvena kretanja. I onda gospodin profesor, načelnik općine, župan ili neki ministar uvijek ima „poseban tretman“. Neki ljudi kažu: kao imućan čovjek, kao društveno priznata osoba jednostavno više kotiraš u župi i kod župnika... Jesu li u pravu?

Nitko do nas nije posve nevin u ovim pitanjima. Naravno da polazim od sebe. Neka nam se Gospodin smiluje da i mi imamo otvorene i oči i uši i srce za siromahe, te da i mi, nikoga ne odbacujući, „naviještamo radosnu vijest siromasima“. Zvonko Pažin